

PRAHA | Rozhovor

Éra rebelky mě bavila a pomohla mi zbavit se trémy

Češi nedávají ve srovnání s diváky v zahraničí svoje emoce tolik najevo. „O to víc si vážím, když už český divák vstane a začne jásat,“ říká operní pěvkyně Ester Pavlů.

ANDREA GRUBNEROVÁ

Svě první ovace ve Státní opeře zažila pěvkyně při představení komické opery Tři pintové. „Byla jsem tak nervózní, že si to skoro ani nepamatuji,“ vypráví Pavlů. Mnohem intenzivněji ale vzpomíná na představení pro středoškoláky, které hrála hned další den.

„Bylo to nejlepší představení, jaké jsem, kdy zažila. Diváci tleskali a jásali, zkrátka úžasné,“ dodává. Tehdy prý na sebe s kolegy hleděli, zda je něco takového vůbec možné.

Protože jsou podle ní Češi více konzervativní, nedávají emoce tolik najevo. „V cizí-

ně se diváci vžijí do příběhu. I proto, když už český divák vstane a začne jásat, člověk si toho o to více váží,“ říká dnes vážená operní diva a maminka ročního syna Filipka.

Jaké byly začátky vaší pěvecké dráhy? Lišily se něčím od úvodních kroků vašich kolegů z branže?

Určitě tím, že jsem začínala úplně jinak než moji kolegyně. Byla jsem totiž rockerka se vším všudy, což je svět, který je tomu opernímu hodně vzdálený.

Myslíte, že vám tento začátek pomohl, nebo naopak?

Spíše bych řekla, že to tak zkrátka mělo být. Éra rebelky mě moc bavila a hodně mi pomohla s trémou a vystupováním před lidmi na jevišti.

Trémou už tedy vůbec netrpíte?

To ano, ale není tak šilená jako na začátku. Naopak, je to zdravá nervozita, která mi pomáhá můj výkon zlepšit.

Z rebelky se stala noblesní dáma v honosném kostýmu.

Jak moc velká změna to pro vás byla?

Určitě mi trvalo delší dobu, než jsem si zvykla. Najednou jsem si nemohla dělat všechno, co jsem chtěla. Na což jsem byla z rockových klubů zvyklá. Když jsem nastoupila na konzervatoř, tak jsem měla pořád kapelu a mohla jsem tedy porovnávat oba světy. Nejen prostředí je odlišné, ale i samotní lidé. Navíc tady musím poslouchat pana režiséra.

Bylo těžké naučit se poslouchat příkazy režiséru?

Je pravda, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem si zvykla, protože díky kapele jsem byla pořád jednou nohou někde jinde, a přitom se mě režisér snažil už přímo směřovat k opeře. Nyní je to ale úplně jiné. Režisér a dirigent jsou pro mě bohové. Neříkám, že se občas na něco nezeptám, ale i přesto se ráda od zkušenějších lidí v oboru něco pnučím.

Funguje mezi operními pěvci silná rivalita?

Operní zpěváci jsou daleko pokornější, protože musí

hlavně dbát o své zdraví. Ale trochu soutěživosti je vždy a všude. To ale není na škodu. Jde o konečný výsledek, ne o jednotlivé pózy. V dobrém týmu a pod dobrým režisérským vedením se ale na to, kdo má větší či menší roli nehraje.

Snažíte se dát do své role co nejvíc ze sebe nebo si zachováte nějaký odstup?

Do postavy se musím vždy vcítit. Když tedy ztvárňuji například Cizí kněžnu v Rusalce, tak nejsem za sebe, protože to je zlá potvora. Ve chvíli, kdy se tam chystám na scénu, stojím u velkých dveří a pokaždé se hodně soustředím. Představuji si celou tu situaci reálně, a jakmile projdu dveřmi na pódium, vše se změní. Já. Musím vstoupit na scénu s jasným výrazem i citěním. Jinak bych to dělala napůl a to nechci.

Co tedy předchází každé vaší premiéře?

Klasicky to bývají dva měsíce intenzivního zkoušení. Když ale přijdu na první zkoušku, roli musím už

umět. Režisér nám pak podrobně vysvětlí vztahy mezi jednotlivými aktéry a dohromady si řekneme, jak by to mohlo být. Takže trochu i vymýšlíme teorie, a tím se do role pomalu dostávám. Jak si pak ale obléknu kostým, je to pro mě ta třetí nička. Například mám velmi ráda druhou žinku z Rusalky, protože tam si opravdu připadám jako víla.

Nedávno se vám narodilo miminko. Jak jde opera skloubit s mateřstvím?

Musíte mít věci velmi dobře zkoordinované. Pak to jde. K tomu okolo sebe potřebujete lidi, kteří vám budou pomáhat s hlídáním, pokud to bude potřeba. Je to hodně důležité, protože na hlase je znát úplně

všechno. Třeba i to, že v noci málo spíte.

Soustředíte se tak kvůli rodičovské roli méně na svou práci?

To ne, ale do práce si v podstatě chodím odpočinout. Doma musím neustále myslet na to, abych na nic nezapomněla. Když ale přijdu do divadla, sednu si ke stolu, koukám a čekám až na mě přijde řada. Proto mám před vystoupením vždy dvouhodinovou rezervu, abych se nastartovala a odpočinula předtím, než mám podat jakýkoli výkon na jevišti.

Ovlivnilo mateřství váš hlas?

Určitě. Hlas se mi změnil, je takový plnější, šla jsem výš s rozsahem. Navíc miminko, které jsem měla devět měsíců pod srdcem, pro mě svým způsobem znamenalo oporu. Když jsem se později vrátila na jeviště, tak mi ta opora chyběla a pořád jsem ji hledala.

Máte nějaký svůj vysněný operní vrchol?

Rolí, které bych ráda zkusila je mnoho. Spíše mám ale ambice na operní domy, do kterých bych se ráda dostala. Musím ale brát v potaz také pěvecké zranění. Jsou role, o kterých sním, ale není na ně zatím ten správný čas. Musím být opatrná, jelikož hlasivky mám jen jedny. V mém oboru je zkrátka důležitá trpělivost a pokora. Pokora tu je, ale ta trpělivost, ta mi dává zabrat.

NA SCÉNU musím vstoupit s jasným výrazem i citěním, jinak bych svou práci dělala jen napůl, a to nechci, říká operní pěvkyně Ester Pavlů. Foto: archiv

Předplatte si Deník

deník

 Dárek k předplatnému

2 vstupenky na festival Okoř, který se koná 19. 8. 2017

Kontakt pro objednání předplatného s dárkem: Darina Sitterová, T.: 724 565 095

ABO bonus deník